

DŽODI ELEN
MALPAS

JEDNA NOĆ SA VOJVODOM

Prevela
Dijana Đelošević

■ Laguna ■

Naslov originala

Jodi Ellen Malpas

ONE NIGHT WITH THE DUKE

Copyright © 2022 by Jodi Ellen Malpas

First published by Orion, London

Translation copyright © 2023 za srpsko izdanje, LAGUNA

**JEDNA NOĆ SA
VOJVODOM**

Poglavlje 1

Nisam naviknuta na pogled sa prozora salona. Ne vidim valovite predele i izobilje useva. Moju najdražu kobilu, grmlje kupina, štale.

I miris.

Udišem, do mene dopire miris neke drugačije arome. Ne radi se o konjskom đubrivu niti travi, već o čudnom zemljanom mirisu. Ciglama, malteru i farbi. To je miris naše nove kuće. Raskošne nove kuće koja se ugnezdila između brojnih impresivnih nastambi oko zelenih vrtove Trga Belmor, gde su fontana, nekoliko klupa i grmovi ruža ograđeni ogradom od kovanog gvožđa izvan kaldrmisane ulice. Običan zemljoradnik se ne može videti na kilometre. Umesto toga, ovde u Londonu, imamo dobrostojeće pripadnike otmenog društva koji se lagano šetaju. Otmena, zlatom obrubljena odeća gospe i damska odeća opšivena finom čipkom čine odabranu paletu boja na koju nisam navikla. Cilindri, štapovi za hodanje i kočije. Iz svake cigle, kocke kaldrme i orezanog žbuna curi novac. Ovo je drugačiji svet, u koji nisam sasvim sigurna da mogu da se uklopim. Ili da to *želim*.

Početak je nove sezone, moje prve. Političari će raditi svoj posao u parlamentu a poslovni ljudi obavljati svoje poslove dok će njihove žene obnavljati garderobu i planirati svoje društvene kalendare za narednih nekoliko meseci. Zabava će biti u izobilju, večera, kao i tračarenja. Sada sam deo krugova za koje sam samo čula. Ne snevala nego *čula*. Možda čak i podozrevala. Nisam baš oduševljena onim što sam do sada iskusila u Londonu, a da stvar bude gora, nedostaje mi sloboda kojom sam bila blagoslovena nekada, u predašnjem životu.

Pravim grimasu.

I jedva da mogu da dišem u ovoj skupocenoj garderobi.

Povrh svega, nedostaje mi inspiracija, i nemam apsolutno ni o čemu da pišem osim ako, naravno, ne bih poželela da se upuštam u nepotkrepljene besmislice zbog kojih očevo novi poslovni partner i finansijski pokrovitelj Lajmington, vojvoda od Kornvola, napreduje. Što ne činim, i to je dobro, jer mi nije dopušteno da pišem za očeve novine u Londonu.

Durim se u sebi, prisećajući se vremena kada bih odnela neku priču tati a on bi sedeo u svojoj fotelji kraj vatre i pušio cigaretu, mrmljanjem pokazujući svoje zanimanje. I njegov vispreni osmejak kada bi izgovorio, svaki put: „Znaš, draga moja Elajza, ovo je stvarno prilično dobro.“ A onda bi se nagnuo, poljubio me u obraz i ispratio me. Činjenica da je svaka bogovetna priča koju sam napisala i koja je odštampana u tatinim novinama bila pripisana mom bratu Frenku, bila je mala cena. Priznanje nije nešto čemu sam težila čak i ako bi mi se, priznajem, dopalo. Više se radilo o slobodi da pišem ono što želim a ne ono što mislim da bi ljudi voleli da čitaju. Pisala sam tekstove ispunjene činjenicama, informacijama koje su imale za cilj da ljudima prenesu istinu.

Nažalost, očeve novine danas imaju prostora samo za cenzurisane vesti i reklame, a Lajmingtonu nimalo ne smeta

da oca podseća svakim povodom a ponekad i bez povoda, da su njegovo ime i podrška omogućili mojim roditeljima da kupe plac na Trgu Belmor i izgrade ovaj prostrani, prelepi kavez.

Sigurno nisam jedina mlada dama iz ovog kraja koja se oseća zarobljeno. A možda i jesam. Ovdašnji stanovnici su neobična gomila ljudi, koji kao da ne mare za svet već samo za svoj položaj u njemu. Muškarci moraju da budu uspešni, bogati i glasni. Žena mora biti poslušna, veoma lepo obučena i da nema mišljenje ni o čemu. Ugled je sve. Novac je moć. Moj otac je sada veoma bogat čovek i, posledično, veoma moćan. Nisam sasvim sigurna da mi se dopada kako moć pristaje mom ocu. Biti moćan kao da mu oduzima sve njegovo vreme i čini ga neprestano iscrpljenim.

Kako žudim da se vratim u vreme kada mu poslovi nisu išli najbolje a majka je povazdan nešto pekla. Nije bilo mnogo važno to što sam uživala u rečima, bilo čitajući ih ili ih ispisujući, ili što sam možda prečesto pričala o stvarima koje me se nisu ticale. Nije bilo nikoga koga je trebalo zadiviti, stoga ni moj otac nije prečesto trošio vreme na besmislene pridike. U stvari, mislim da je uživao u tome što sam se motala oko njega i pritiskala ga da mi da ma kakvu informaciju. Dopuštao je da mu sedim na kolenima dok je radio. Odgovarao na pitanja koja sam mu postavljala. Davao mi je još knjiga da pročitam, možda da bi me učutkao. Kad god bih se unela u čitanje tih knjiga, Frenk bi mi se prikrao i zveknuo me po uvetu. Ja bih ga tresnula po ruci. On bi napravio bolnu grimasu. Otac bi se nacerio sebi u pero. Ja bih isplazila jezik. A zatim bi me Frenk jurio oko očevo radnog stola dok sam vrištala iz sveg glasa a tata se smeja dok se bavio svojim lošim finansijskim stanjem.

A danas?

Danas živimo na adresi Trg Belmor, Mejfer, London. Očeve novine su na putu da postanu najveće novine u Engleskoj uz pomoć štamparskih presa na paru a ja čeznem za danima kada se tata smejao, iako smo se mučili da sastavimo kraj sa krajem. Ovih dana se radujem samo časovima latinskog i klavira. Sviranje klavira mi je nepodnošljivo dosadno, a učenje latinskog mi izgleda kao besmislena aktivnost pošto mi nije dozvoljeno da putujem na mesto gde bih mogla imati priliku da ga govorim.

Mrštim se u prozorsko okno, gledajući preko trga do ugla ulice Bentli, gde jedna kuća, jedinstvena po svojoj arhitekturi, stoji sama, potpuno odvojena od ostalih domova na Trgu Belmor. Opčinila me je od trenutka kada sam pristigla ovde, u London. Nekada je to bila rezidencija Vintersovih, sve dok pre godinu dana nije izgorela do temelja a porodica stradala. Pročitala sam izveštaj koji je napisao gospodin Porter, novinar koji radi za oca, o tragičnoj nesreći koja je zbrisala porodicu Vinters. Kruže glasine da to, zapravo, nije bila nesreća i da je najstariji sin, Džoni Vinters, podmetnuo požar. Da je to počinio u nastupu besa nakon nesuglasice sa svojim ocem u vezi... čega? Niko ne zna. Lako je bezumnim ljudima uvrteni u glavu misli i zaključke kada je optuženi mrtav i ne može da se brani. Samo što je gospodin Porter novinar i, začudo, ugledan. Kažem *začudo, ugledan* jer kako bi iko pri zdravoj pameti mogao verovati čoveku koji živi tako promiskuitetnim životom, to ne znam. Bučan je, nagao, sebičan i, usuđujem se da kažem, čudovište. I to još gladno moći. Zlostavlja svoju ženu, zanemaruje je u javnosti a uz to je i tuče. Takođe je oduševljen konzervativac.

U svakom slučaju, kuća Vintersovih je obnovljena i neko se useljava u nju.

Ali ko?

Neko odvažan, sigurna sam u to. Smeo i bez pardona. Na Trgu Belmor nalazi se trinaest kuća. Stara kuća Vintersovih jedina je koja odstupa od uniformne spoljašnjosti kako bi nizovi kuća izgledali besprekorni i uredni kao i vrtovi koje okružuju. U stvari, izgleda da se novi vlasnik kuće na Trgu Belmor broj jedan potrudio da staro prebivalište Vintersovih učini što je više moguće drugačije od svih ostalih kuća. Zapravo, bolje. Veće i veličanstvenije u svakom pogledu. Nametljivo. Deklaracija o nadmoći. Tokom proteklih nekoliko nedelja otkada smo se uselili, gledala sam kako se ogromne egzotične biljke istovaruju i unose na imanje zajedno sa najvećim, najsajajnijim lusterima koje ste ikada videli, i prelepim komadima nameštaja u duborezu za koje sam od ljudi kojima je poveren transport, otkrila da su iz Indije. Dakle, ko god da se useljava na adresu Trg Belmor broj jedan, pretpostavljam da se naputovao. Kako je to uzbudljivo, putovati dalje od Engleske.

Dok se privode kraju završni radovi, puzavica koja se spušta sa spoljne strane kuće drži na okupu drvene grane, i sada ja, zajedno sa ostatkom Trga Belmor držim dah u iščekivanju da vidim ko će se useliti u prostranu, raskošnu vilu.

Hmmm, možda neko plemstvo? Vreme će pokazati.

Pažnju mi privlači vojvoda od Kornvola, Lajmington. Njegova siva napuderisana kosa je svetionik koji može da osvetli ulicu bolje od novog plinskog osvetljenja koje sam videla dole u Vestminsteru. Sticajem okolnosti, on živi na adresi Trg Belmor broj dva sa svojim sinom Frederikom, koga još nisam upoznala, što mi ne pada teško jer sam čula da je prilično dosadan. Lajmington naglo zastaje i ja pratim njegov pogled do lejdi Der – ona živi na broju šest, obdovela je u svojoj dvadesetoj godini nakon što su je udali za onemoćalog lorda sa devetnaest – koja lagano hoda ka

vrtovima u predivnoj haljini i bogato ukrašenom šeširu. Žena ne korača već lebdi. Stalno uzdignute brade, usana uvek na ivici sugestivnog, znalačkog osmeha, kao da je sve-sna neizgovorenog prekora dama sa Trga Belmor i nemog čuđenja gospode koji bezuspešno pokušavaju da ignorišu njenu lepotu. Kao Lajmington u ovom trenutku, koji još uvek stoji nepomično, očigledno u zanosu, i posmatra kako lejdi Dir promiče. Ona je navodno egzibicionistkinja, koja je naišla na istinsko neodobranje dama iz otmenog društva i pritvorno neodobranje gospode. Znam da je ova glasina istinita, jer sam videla brojne muškarce kako u gluvo doba noći dolaze i odlaze iz broja šest kada nisam mogla da zaspi- m i kada sam sedela na prozoru želeći da se vratim na selo. Lejdi Der je družbenica, oslobođena stega ugovorenog braka srećnom smrću svog starostavnog muža, i sada se neće povinovati očekivanjima ali ni razmetati nekonformizmom.

Stisnem usne i bacim pogled na svoju dnevnu haljinu, raskošnu i na dugmad, ukrašenu beskrajnom čipkom i spektakularnim vezom. Reč je o statusnom simbolu, to je sve. Zajedno sa ovom kućom, poslugom i zabavama koje gotovo svake večeri priređuju različiti članovi otmenog društva, ova haljina je tu samo da pokaže naše bogatstvo i ugled. Ironično, jer je niko neće videti dok se motam po kući.

Podižem beskrajni materijal kako bih mogla da hodam a da ne padnem, dok osluškujem zveckanje i čangrljanje lonaca koje dopire iz kuhinje. Vreme je ručka. Prošlo je tek nekoliko sati od doručka, a proći će još samo nekoliko sati do ručka, zatim čaja i napokon večere. Očigledno je neophodno imati pet obroka dnevno ako si truli bogataš. Jer, šta drugo ima da se radi osim da se mota po kući u raskošnoj haljini koja mi je stalno ispred lica.

Prolazim pored trpezarije, gde jedan poslužitelj postavlja sto od sjajnog mahagonija, i skrećem niz stepenice do kuhinje. Miris sveže ispečenog hleba je snažan, neprestana jara štednjaka i peći čini ove podzemne prostorije gotovo nepodnošljivo vrućim. Ali mene podseća na dom. Zatičem kuvaricu pogrbljenu nad brašnjavim stolom kako mesi još testa, verovatno u pripremi jednog od naredna tri obroka koje ćemo danas jesti. Oslobađam rub svoje haljine, nimalo zabrinuta zbog musavog poda koji će verovatno uprljati glatki beli muslin. Čeznem da zaronim ruke u testo i isprljam se.

„Gospođice Melrouz“, vikne kuvarica, podignutih ruku umrljanih testom. „Ne smete biti ovde dole.“

Izaberem šljivu iz korpe, zarijem zube u nju a nešto mi upada u oči. Polako se krećem oko kuvaričinog stola. „*Umetnost kuvanja*“, tiho izgovaram, gledajući dole u otvorenu stranicu. „Mama je ovo imala kada smo živeli na selu.“

Kuvarica briše ruke o kecelju, zaobilazeći sto, i isteruje me iz kuhinje dok zarivam zube u zrelu voćku. „Mislim da pripada gospođi Melrouz, gospođice Melrouz.“

Usporavam žvakanje, nadvladava me tuga koja se čini beskrajnom otkad sam napustila selo. Majka više nema vremena da kuva za nas. Previše je zauzeta poslom dame u svom novom blistavom zdanju. „Odlazite sada“, kaže kuvarica. „Moramo da poslužimo ručak.“

U tišini ostavljam kuvaricu da dovrši pravljenje hleba i penjem se stepenicama, držeći jednom rukom haljinu, samo da bih sprečila da se spotaknem i padnem pravo na lice, a drugom voće. Dok stignem do trpezarije, po rubu moje dnevne bele haljine imam traku prljavštine i mrlju od soka na poprsju. „O Bože“, mrmljam, brišući mrlju sa savršene haljine.

„Elajza, izgledaš kao da si iz sirotinjske četvrti“, čudi se Frenk, dižući pogled sa novina koje čita, smešten na udaljenom kraju stola. „Možda i sa ulice.“

„Ne trudi se, brate“, kažem, grickajući šljivu, željna da mi ne promakne i poslednji komadić ovog sočnog, slatkog mesa dok se pogledavam u ogledalo na zidu. Obrišem usta i nagnem se ka njemu, zagledana u svoje oči koje je moj otac uvek opisivao kao ametiste, napipavajući svoju kosu za koju kaže da ima boju zrna kakaoa. Sve sam to nasledila od majke. A danas se i ona i on čine značajno manje... živim.

„Verujem da je tvoj um na pravi način zaokupljen energičnim, vrhunskim, veoma potkrepljenim, poučnim izveštajima o Londonu i njegovim stanovnicima“, kažem, skrećući pogled sa svog odraza i upravljajući ga na Frenka, koji, ironično, ima plavu kosu i plave oči kao i naša mala sestra Klara, a koje su nasledili od našeg oca.

Sklapa novine, odlaže ih na stranu. „Naravno, pošto upravo ja pišem te energične, vrhunske, veoma potkrepljene, poučne izveštaje koji ovih dana krase stranice očevih novina.“ Podiže obrvu, kao da me izaziva da ga izazovem. Ne bih, i on to zna. Frenk želi da postane novinar otprilike onoliko koliko ja želim da budem ovde u Londonu. Ni najmanje.

„I, kako ide prodaja?“, pitam.

Sužava oči. „Prodaja nije nešto o čemu treba da brineš.“

„Znači, moglo bi da bude bolje?“, pitam i osećam kako mi se ugao usne podiže dok ponovo zarivam zube u šljivu. „Poznajem odličnog pisca koji može da poveća broj čitalaca. Ne žele baš svi da čitaju političke i verske gluposti, i još cenzurisane.“

„Hoćeš li, molim te, da sedneš dok jedeš?“

„Brate, kad bih to uradila, večno bih se nalazila na stražnjici.“ Spuštam se na stolicu, leđa pravih kao što se i

očekuje, i izduženog vrata. Ovo nije posledica vežbanja već prirodnog držanja nakon godina jahanja. „Kakvo ću blago pronaći u današnjem izdanju *London Tajmsa*?“, pitam posežući za novinama. „Da li katolici prete da osvoje Englesku?“, uzdahnem, sasvim sarkastično. „Planiraju li da ubiju kralja Džordža Trećeg?“

Frenk se mršti, nezadovoljan, izvlači novine iz mog domašaja i ustaje, odlutavši do staklenog ormarića ispod prozora. „Zajedljiva si, Elajza“, diše, otključava vrata i odlaže najnovije izdanje na gomilu novina, po jedan primerak svakog izdanja otkako je otac uložio svojih poslednjih sedamsto funti za štamparsku presu na paru. Prosečan i razočaravajući tiraž od dve stotine primeraka je daleka uspomena, iako, žurim da dodam, tata je uvek prodavao više kada sam ja pisala za njegove novine. Prihvatanje da moj brat bude imenovan kao autor bila je mala cena. Sada *London Tajms* lagano napreduje, iako ne mogu a da se ne zapitam da li napreduje dovoljno brzo za oca i Lajmingtona. Postoje i druge novine koje im dišu za vrat, i sve pokušavaju da se dočepaju jedne od tih modernih štamparskih presa na paru.

„Tata bi trebalo da mi dozvoli da pišem.“ Uzimam zemičku iz korpe sa sredine stola i počinjem da je cepkam, ubacujući komadiće u usta. „Ne smeta mi ako prisvojiš sve zasluge.“

„Znaš da to ne može da se dogodi“, kaže on, smeštajući se u stolicu, prekrštajući ruke preko kaputa na jednoređno kopčanje. Novog kaputa. *Još jednog* novog kaputa. Dok sam se borila da shvatim gde je moje mesto u svetu, Frenk je neprimetno skliznuo u život više klase – kupovina, piće i lagodno druženje. I, znam, prepuštanje svežem izboru žena između pisanja za tatine novine. Znam da ga ovo drugo boli, što čitavu ovu situaciju čini još besmislenijom. Mogla bih da ga oslobodim tog tereta.

„Jesi li ponovo išao u posetu svom novom najboljem prijatelju u Berlingtonu?“, pitam i polako žvaćem, skrivajući svoj osmeh.

Frank stresa prašinu sa svog novog kaputa. „Možda.“

„Još dvadeset šilinga za još jedan kaput?“, cokćem i uzdišem, trljajući vrhove prstiju kako bih se rešila brašna. „Brate, sve si raspusniji pod stare dane.“

„A ti si, draga sestro, sve ciničnija.“

„Realna sam.“

„Realno mi dosađuješ“, glasno razmišlja i krišom gleda u mene s podrugljivim osmehom. „Molim te, možeš li sutra uveče da se uzdržiš od svojih revolucionarnih ambicija za spasavanje sveta?“

„Šta se dešava sutra uveče?“

Naginje glavu, pogled mu je nesiguran. Znam da je to zato što, šta god da sam zaboravila da zapamtim, nije trebalo da zaboravim. „Samo jedan od najvećih događaja u sezoni.“

Ramena mi klonu, ali ih vrlo brzo ispravljam. „O, da. Kako sam mogla da dozvolim da, od svih stvari, to smetnem s uma.“

„Lako. Zato što, draga sestro“, cvrkuće Frenk, „ne želiš da ideš.“

„Ne želim da me šetaju po palati kao neku debelu, ukusnu svinju koja čeka da mama da odobrenje nekom pohlepnom, bogatom lordu da zarije svoje zube u mene. Želim da ostanem usedelica.“ Mrštim se u sebi. Da li je tako? Nikada nisam mnogo razmišljala o tome, zato što nisam morala.

Frenk okleva. „Usedelica?“

Ispravljam ramena, odlučujući upravo u ovom času da se tome potpuno posvetim. „Da. Ne znam zašto ta reč izaziva toliki strah kod žena i sažaljenje kod muškaraca.“

„Moja sestra će postati usedelica samo preko mene mrtvog.“ Frenk se smeje ali se brzo obuzda, čisteći grlo dok ga podsmešljivo gledam. „I nema zarivanja zuba ni u šta.“

„Prokletstvo“, šapnem a on odmahuje glavom, iznerviran. „Prava šteta, pošto ništa drugo ne radim osim što jedem, te ima u šta da se zagriže.“

„Tvoj um zaslužuje ribanje.“

„Moj um je u redu. Moj duh, međutim, polako umire.“ Posegnem za Frenkovom rukom i stegnem je, sa molećivim izrazom na licu. Ako otac ikoga sluša – a taj broj nije veliki otkako je postao magnat – sluša svoje najstarije dete, najpouzdanijeg, najposlušnijeg potomka. Svog naslednika. „Ne želim da idem. Molim te, kad te molim, da kažeš ocu da mi nije dobro.“

Moj brat se ljubazno osmehuje, okrećući šaku kako bi poklopio moju i naginjući se prema meni, sklanjajući jednu od tamnih kovrdža sa mog lica. „Ni za živu glavu.“

„Kakav glup izraz. Šta uopšte znači?“

„Ne znam, ali mislim da će mi to biti uzrečica.“

„Brate, ne trebaju ti uzrečice. Sada si naslednik rastuće imperije, a ja ću svenuti i umreti od slomljenog srca zbog života koji sam izgubila u naručju svog udvarača, ko god on bio.“ Trgnem šaku iz njegove. „Nikad se ne zna, ako budem imala sreće, moja prva sezona može proći bez i najmanjeg interesovanja ijednog poželjnog neženje.“ Znam da to nije istina; otac se sasvim posvetio provodadžisanju i pre nego što smo stigli na Trg Belmor, a znam da priprema i mamu za ulogu koju će odigrati u Sunovratu Elajze Melrouz. Prokleta sam, ali samo ako to dozvolim, što naravno apsolutno neću. „Samo moram da preživim ovu sezonu i otmeno društvo, i da se vratim natrag u naš dom na selu“, tiho kažem.

Hvatam izraz krivice koji prelazi preko lica mog voljenog brata, i eto me zavaljene u stolici, podozrive. U daljini čujem mamu kako pevuši naređenja osoblju, i Klaru, našu sestricu, kako svira klavir. „Zašto tako gledaš?“, pitam.

„Kako?“

„Kao da znaš nešto što misliš da bi trebalo da znam i ja.“

„Moram da idem – da proverim članke, a i Porter uskoro treba da se sastane sa tatom i sa mnom u radnoj sobi u vezi sledećeg izdanja.“

„Misliš da pričate o tome kakvo će smeće sutra staviti u očeve novine?“, pitam i zauzvrat dobijam stegnuti osmeh, koji mi govori da me brat razume, čak i ako to ne može da prizna. Naginjem se. „O, Frenk, molim te porazgovaraj sa tatom. Ubedi ga da mi dopusti da ponovo pišem, preklinjem te. Osećam se potpuno izgubljeno i bez svrhe.“

„O čemu ćeš pisati, Elajza? Sada smo u drugačijem svetu.“ Pokazuje na sto postavljen srebrninom i porcelanom, i ja uzdahnem. Možda je Frenk u pravu. O čemu bih pisala, jer sigurno ne nalazim inspiraciju ni u ovom okruženju ni u ovim ljudima. Ali kada bih mogla da putujem. Kada bih mogla da donosim priče u London. *Kad bih, kad bih, kad bih.*

Frenk ustaje sa stolice i namešta kaput.

„Stani!“ Zgrabim ga za ruku, a stražnjica mu se strmekne na stolicu. Pogledam ga iskosa a on opet ne može da me pogleda u oči. Uzdahnem i zavalim se. „Bože moj, učinio je to, zar ne?“

„Učinio šta?“, pita Frenk, lecnuvši se, kao da se kaje što otvara svoja velika, debela usta.

„Našao ga je. Udvarača.“

Frenk spušta pogled dok ustaje. „Sestro, lepo provedi dan.“

Još jednom ga grabim, i teram da sedne. „A znaš i ko je to“, kažem, zvučeći prilično optužujuće.

„Nije mi poznato.“

„Pobogu, Frenk, ovde smo tek nekoliko nedelja!“

„Smatraj se srećnom“, kaže, gotovo šišteći. „Ovo je peta sezona Ester Hemsli. Priča se da lord Hemsli sada nudi i novac.“

Kolutam očima. Možda Ester, kao i ja, ne želi da se uda. Blago njoj. „Jesi li pristao?“

„Elajza“, upozorava on.

Ma daj. Besmisleno je da pohvala i prihvatanje dolaze samo kroz odricanje od sebe. Ja to neću. Mogu samo da uporedim celu ovu besmislenu situaciju sa sendvičem. Ja volim sendviče sa govedinom. Uvek sam ih preferirala. Ali, i to je iznenađenje i za mene, ako ne i zabrinjavajuće, nedavno sam razvila odbojnost prema mesu. Da, odustala sam od mesa. Možda zato što se sada, ovde u Londonu, u našem otmenom novom domu sa slugama, sobaricama i kuvaricama, prejedamo mesa. Dosadilo mi je. Ono čemu sam se nekada prepuštala, sada me zamara. Žudim za raznovrsnošću. Kao i kada pišem, volim da pišem o raznim temama, jer bi osobi sigurno postalo dosadno ako joj je um večno usmeren na samo jednu stvar. Pretpostavljam da se isto može reći i za muškarca. Možda mi se muškarac dopadne. Možda mu postanem naklonjena. Čak se i udam za njega. Ali šta kada mi postane dosadno? Da li da ostanem zaglavljena sa njim? Ne. Nebesa mi, to bi bio pakao.

Ali, zaista, imam li izbora? Ako budem nepopustljiva značilo bi da narušavam sve što je otac izgradio. Da uništavam. Jesam prkosna ali nisam zla. Znam da su mu namere vredne divljenja. Da samo želi dobar život svima nama, mami, Frenku, Klari i meni. Međutim, dobar život smo imali pre nego što su novine postale uspešne. A ovo?

Ovo je pakao ispunjen dobrom hranom, pićem i odećom.

Tonem u svoju stolicu, očajna; život kakav sam poznavala raspada se.

„Frenk, Elajza“, pevuši majka dok uplovljava u trpezariju, srećna što nas vidi, kao da je ovaj ručak retka prilika za porodično okupljanje i ne događa se prokletih pet puta na dan. Šušteći prolazi oko stola do svoje stolice, a za njom ide Ema, njena sluškinja, jer otkako je otac postao truli bogataš, naša majka odjednom ne može ništa da uradi sama.

Spušta se u stolicu u maniru jedne dame, a Ema joj sipa čaj.

„Gde je tata?“, zanima me. Možda je bio primoran da odustane od ručka zbog neke udarne vesti. Nečeg nečuvanog, a verovatno i neistinitog. *Hajde da se ne zadržavamo na manjim nepreciznostima*, rekao je otac prošle nedelje pošto sam pročitala članak koji je napisao gospodin Porter tvrdeći da je neka skitnica opljačkala kuću i ubila neku damu dok je spavala u svom krevetu. Nije mi delovalo kao manja nepreciznost to što se zaobišlo da je reč o mužu nasilniku koga sam lično videla kako grubo postupa sa narečenom gospođom u njihovoj raskošnoj, ograđenoj kući kraj Grovenor skvera, i to u više navrata. *Elajza, tvoja mašta će te dovesti u nevolje*, odbrusio je kada sam ga molila da mi dopusti da ponovo napišem priču sa činjenicama kojima sam raspolagala i za koje sam znala da su istinite. Ali ne. Skitnicu će obesiti. Muž će oplakivati svoju ženu nekoliko nedelja a zatim će naći mladu nevestu koju će dočekati ista sudbina.

„Uživa u Klarinom najnovijem izvođenju“, mama pokazuje na posudu sa šećerom a Ema joj brzo ispunjava želju.

„Baš divno“, mrmljam ali me ne čuju. Ili me ignorišu. Ali Frenk me čuje i ćuška me pod stolom zbog mojih opaski. Mrštim se i upućujem mu pogled kojim mu nagoveštavam da naš prethodni razgovor nije gotov. On zna ko je moj udvarač. *Udvarač*. To je smešna reč, pogotovo za mene.

Svaki član moje porodice bi priznao – ne javno, da se razumemo – da verovatno ne postoji nijedan živi čovek koji bi mi se *udvarao*. Svet izvan ovih vrata je naveden da pomisli da sam savršen primer dame. Neka je Bog u pomoći jadnom gospodinu kojeg je tata odabrao za mene. Pretpostavljam da će očekivati pokornu ženu. Da li sam sposobna za to? *Ko je taj čovek?*

„Draga, bilo je divno“, kaže tata uvodeći Klaru u trpezariju. „Predivan komad.“

„Hvala, tata“, odgovara ona, udovoljavajući potrebi sveta za učtivošću i pokornošću. „Sledeće nedelje ću naučiti Betovena.“

„Sjajno! Draga, jesi li čula?“, otac ozareno gleda majku. „Betoven!“

Kolutam očima i tonem dublje u stolicu.

„Sedi pravo, Elajza.“ Tata mi upućuje upozoravajući iako blag pogled dok i sâm seda na stolicu na čelu stola. „Sva si se zgrčila.“

Uporni poluosmeh mog brata je zauzdan, naravno, dok nam posluha služi ručak.

„Kakvim smo užicama danas blagosloveni?“, pita tata.

„Sendvičima s govedinom, gospodine.“

Gledam u svoj tanjir. „Danas mi se ne jede govedina.“

Tata se smeje, mama i Frenk mu se pridružuju. „Budi pristojna, Elajza“, kaže on poslužujući se i zarivajući zube u krišku hleba. „Svi vole govedinu.“

Da budem pristojna? Nisam ni najmanje gladna. U svakom slučaju, ne za hranom. „Ne osećam se dobro“, kažem tiho, više sebi nego svojoj porodici. Stvarno se ne osećam dobro, imam jake grčeve u stomaku. Nisam sigurna da li je to stalno bolno osećanje moj žal za bezbrižnim životom koji sam izgubila ili užasavanje pred krutim, površnim životom koji sam stekla.

„Elajza?“ , kaže mama i ja podižem pogled.

„Mogu li da se udaljim?“ , pitam, na nogama i pre nego što mi je dozvoljeno da se udaljim od stola. Ne uživam u brizi koja se ogleda na majčinom licu. Možda je postala malo kruta i suženih vidika otkako se pridružila otmenom društvu u kojem pokušava da se uklopi, ali i dalje voli svoju decu. Ona želi da svi budemo zadovoljni, čak i sada kada zna da status ima prednost nad zadovoljstvom. Dvadeset godina je moj otac radio kao pas, i ta posvećenost mu je napokon pružila sve o čemu je ikada sanjao. Sanjao je o novcu, poštovanju, moći i osiguranoj udobnoj budućnosti za svoju decu. Nažalost, naši snovi nisu usklađeni, jer ja sanjam samo o slobodi. Još više sada kada je nemam. Želela sam da putujem i pišem priče o svojim putovanjima. Da obrazujem čitaoce sveta van našem malog ostrva, iako sam oduvek znala da je taj san nedostižan. Potreban je novac, i to mnogo novca, da bi se putovalo nadaleko i naširoko. Samo najbogatiji mogu da se prepuste takvom luksuzu. Ironično, ali moja porodica sada ima novac koji bi mogao da učini stvarnim moje snove, a ipak sam postala zarobljenica mog novog života.

Okrećem se i izlazim iz trpezarije, osećajući da se gušim u ovoj ogromnoj kući. Ova haljina najednom postaje kao odeća opisana u knjizi koju sam čitala. *Camisole de force*.* A ipak nisam luda. I definitivno ne želim da budem ograničavana.

Stižem u svoju spavaću sobu, prilazim prozoru i gledam napolje, vidim da se na Trgu Belmor broj jedan unosi još lepih predmeta, ovoga puta su to slike. Jedna je pejzaž brdovitog krajolika. Nagnem glavu, taj krševiti teren nalik je na onaj po kojem sam često jahala, galopirajući kroz netaknutu zemlju, slobodna kao ptica, srećna kao svinja u blatu.

* Ludačka košulja. (Prim. prev.)

Slika je surov podsetnik, pa skrećem pažnju na drugu, da me ne bi više mučila. Vidim nekakav grb, iako neprepoznatljiv sa ove udaljenosti, pa škiljim, približavajući se, sve dok mi se lice praktično ne zalepi za prozorsko okno. Konačno nazrem dva divna propeta srebrna jednoroga, tako plemenita i nadnaravna. „Oh“, šapnem, naginjući glavu, pucajući od radoznalosti. A kojoj to porodici pripada?

Gledam preko ramena, čujem kako se ulazna vrata zatvaraju. Mora da je stigao Porter, što znači da će biti u očevoj radnoj sobi.

A to mi govori da ću morati da čekam da bih upala u nju.

Čekala sam do kraja dana. Porter je došao i otišao, Frenk je ušao i izašao, a otac je iz nje izlazio zbog obroka i da se olakša, što mi nije ostavljalo priliku. Mrak je a on nije izašao, i zato se spremam da legnem, ali mi san ne dolazi na oči. Hodam gore-dole, osluškujem i čekam da tata napokon izađe iz svoje radne sobe. Dan i noć kao da se nikada neće završiti.

Konačno izlazi iz radne sobe u tri ujutro, posrćući, pun viskija, i gledam kako bukvalno puzi uz stepenice. U trenutku kada za sobom zatvori vrata spavaće sobe, žurim dole do njegove radne sobe i ulazim, zatvarajući vrata za sobom što tiše mogu. Hodam kraj polica za knjige, pogledom pretražujem hrbate knjiga sve dok ne naiđem na ono što tražim, i duboko uzdahnuvši, izvučem debelu knjigu u kožnom povezu, pomažući se obema rukama, jer je teška kao što izgleda. I prašnjava.

Fine čestice mi se dignu u nos, i u panici, jer mi nije svojstveno tiho, ženstveno kijanje, trčim do očevog stola, spuštam knjigu na kožnu površinu stola i brzo šakama poklapam nos i usta, stiskajući oči.

Ap-ćiha!

Ramena mi se napinju, mrštim se, polako spuštajući šaku, osluškujući da li će neko doći da proveri odakle dopire buka. Nekoliko sekundi prolazi pre nego što zaključim da sam bezbedna i neotkrivena, i počnem da listam stranice knjige dok ne pronađem ono što tražim.

Gledam dole u dva propeta srebrna jednoroga, sem što ih sada vidim savršeno jasno. Sa velikim iščekivanjem i divljim lupanjem srca u grudima, čitam deo koji će mi reći kojoj porodici pripada ovaj grb, dakle ko će se uskoro useliti na Trg Belmor broj jedan.

„Šta?“, izleti mi dok ponovo čitam, samo da se uverim da dobro vidim.

Dobro vidim.

Gledam u grb vojvode od Čestera.

Vintersovi.

Mrštim se, zavaljujući se u tatinu stolicu, dok mi misli jure.

Ali Vintersovi su mrtvi.

Šta se to zaboga, događa?